

En hurtig gennemlæsning

Vækstplanen for digitalisering i Danmark

Regeringen og de øvrige partier i Folketinget har i dag indgået en [aftale](#) om at iværksætte fire initiativer for yderligere at fremme digitaliseringen i Danmark. Aftalen følger op på de anbefalinger som Vækstteamet for IKT og digital vækst fremlagde sidste år.

De fire initiativer er:

- 1) God mobil- og bredbåndsdækning i hele landet
- 2) Styrket anvendelse af IT og data i dansk erhvervsliv
- 3) Digital sikkerhed
- 4) Fremme af digitale kompetencer og læremidler

Det fremgår af aftalen, at de digitale erhverv i Danmark har mere end 80.000 ansatte og årligt omsætter for 173 mia. kroner. Teksten mangler ikke verbal politisk ambition om betydningen af digitaliseringen af Danmark – og det er derfor lidt kunstigt, at der i realiteten er tale om ”småpenge” til at bakke initiativerne op. Regeringen er tilsyneladende overbevist om markedet selv klarer overgangen til et digitalt samfund, hvis blot der lovgives lidt her og der.

Således er især afsnittet: ” Danmark som internationalt udviklings- og testcenter for Smart City-løsninger” stærkt provokerende, når der er afsat én mio. kroner i 2015 til en investeringsfremme indsats, der defineres som ”... en række proaktive markedsføringsaktiviteter overfor førende internationale IT-virksomheder”.

Det er endvidere værd at bemærke, at argumentationen for frigørelse af 700 MHz-båndet til brug for trådløst bredbånd følges til dørs med beslutning om en offentlig finansieret oplysningskampagne om udskiftning af tv-udstyr i 2019 for de få borgere som stadig ser antenne-tv – samtidig med at der iværksættes en analyse af betydningen af den stigende brug af OTT-tjenester (Netflix, YouTube m.fl.) i telesektoren, som dog udvandes med, at det hænger sammen med EU’s beslutning om netneutralitet.

I lyset af den globale konkurrence omkring medieudviklingen, og den aktuelle hjemlige diskussion om f.eks. DR’s digitale aktiviteter med sidestilling af ”digital” i forhold til ”radio & tv”, er det besynderligt, at der stadig skelnes på denne måde. Jeg har flere gange i flere andre indlæg peget på, at det ikke giver mening at opretholde broadcast på radio & tv i en bredbåndsrealitet. Se f.eks. de øvrige blogindlæg om medieudviklingen [her](#).

I aftalen får de hjemlige lokale og kommunale initiativer om mobil dækning og bredbåndsdækningen størst attention i forhold til løftet om 100 Mbit/s til alle danskere i 2020. Men også her fremstår regeringens initiativer som en meget lokal national "mikro styring", hvor det synes som om det mere handler om, at bruge de rigtige ord end at sætte reel turbo på digitaliseringen generelt.

Den største økonomiske støtte får uddannelse af digitale kompetencer og læremidler. Det synes dog lidt uambitiøst, at det kædes sammen med det traditionelle uddannelsessystem – om end der nytænkes mht. inddragelse af spilindustriens metoder. Hvorfor ikke tænke mere i åbne online uddannelser?

Og ikke overraskende får digital sikkerhed megen fokus. Etablering af en nyt Virksomhedsråd for IT-sikkerhed er en traditionel politisk proces, som kan virke både bureaukratisk og tidskrævende. Det er naturligvis fint med dialog og information, men i sidste ende er mærkningsordninger politisk forbrugerstof, hvilket bl.a. også fremgår af aftaleteksten.

Hvad står der ikke

Hvis ovenstående kan udgøre den hurtige anmeldelse af aftalens indhold og initiativernes økonomi, så er det måske også på sin plads at spørge om, hvad der ikke står – men som måske burde have plads i en regeringsplan om digital vækst i en global sammenhæng.

F.eks. er der ikke taget hensyn til en markering af, hvorvidt vi ønsker et samlet dansk digitaliseringsorgan. Regeringen har fortsat et syn på IT- og telesektoren som en bestemt teknologisk branche. Denne opfattes som en slags "værktøj" for at "tjenester" kan bygges ovenpå. F.eks. bliver teksten omkring Smart City-løsninger til politisk *buzz*, fordi den ikke tager højde for en kommende "5G" heterogen infrastruktur.

Vi har f.eks. en mediesektor, der stadig opfattes som en isoleret teknologi og en branche og som stadig omtales som radio, tv, print mv. Vi har "sociale medier", som vi endnu ikke har besluttet er en gyldig kommunikationsform. Vi har [digital] kommunikation med det offentlige, som vi stadig sidestiller med en "elektronisk" erstatning for post og fysiske fremmøder – ligesom vi har en sundhedssektor, der stadig blot eksperimenterer med "telemedicin".

Om nogle få år er verden fuldautomatiseret med individuel selvbetjening på kryds og tværs i realtid – ligesom f.eks. rejsebranchen er det i dag. Vi bør hæve niveauet til et Smart Society i stedet for blot at tale om Smart City-løsninger – og det kræver en mere tværgående koordineret indsats.